

ուստի ի Պատրիարքարանն եւ ի Գասպարարանն
 Թափառի առ չտալոյ առիթ, եւ քարոզէ թէ
 անդրէն ի Պրուսայ գնալոց եմ, զի մահուտ յօ-
 չաննէս վարդապետ հարեղայն իւր ընդ իւր է,
 ոչ կարէ գտանել զկերպ անշատման, Տէր յա-
 չողեսցէ զգնացս իւր, զկնի որոյ կարի դժուա-
 րանայ Բասենցւոյն... զսոցա մի ըստ միովէ ունիս
 իմանալ մերձ ժամանակն ի Ս. [Մահէլ] Վ. [Դ-
 Դ-Դ-Դ] էն կենդանի ձայնիւ... Սոյն նամակիս
 հասցէին վրայ գրուած է նաեւ՝ «Գալլիական
 նաւու գուցէ ձեռամբ Սամուէլ վարդա-
 պետի»:

Ստեփ. Վ. Արքահայր Մխիթարեանց
 9 Յունուար 1773 թուականաւ Վենետիկէն կը
 գրէ առ Սարգիս Արքեպ. ի Լիվոռնոյ «...վասն
 Սամուէլ Վ.ին գրեն, թէ եկեալ է ի Պրուսայու
 ի ստամպօլ եւ հանդիսապէս հրաժարեալ է թէ
 գնամ ի Խպրըզ ի մի ի վանիցն, եւ անդ ան-
 ցուցանեմ զձերութիւն իմ. եւ ապա ասէ գրողն
 այն, թէ այն ասացեալ Խպրըզն անկանի ի կող-
 մանս Վենետիկու եւն»:

Եւ իրօք Սամուէլ Վ. 1772 Դեկտ. 4ին
 գաղտնի նաւ մտնելով Իտալիոյ Զիվիդալէքքիա
 քաղքին ճամբով Հռոմ գնաց, ինչպէս «Պետրոս
 տի Զաքարիա եւ Պետրոս տի Մուրատ» 8 Դեկտ.
 1772ին Պոլսէն կը գրեն Սարգիս Արքեպիսկո-
 պոսին ի Լիվոռնոյ, թէ «Սամուէլ Վ.ն առաջ-
 նորդն Պրուսայու ի Դեկտ. 4ին Փրանսըզի նաւով
 չուեաց աստի ի Մարսիլիայ, որ անտի ի Հռոմ
 երթալոց է»։ Այս ուղեւորութեան վաւերական